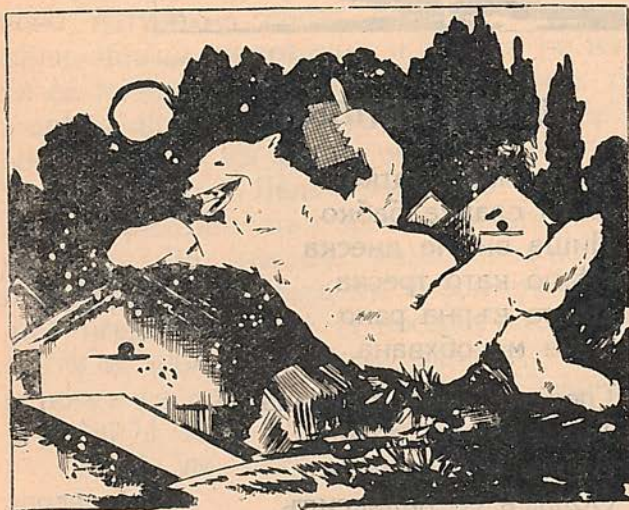

ХИТРИЯТЪ ВОДЕНИЧАРЪ

Чичо Дичо воденичарътъ стана рано, както винаги, наплиска лицето си съ студена вода и излѣзе да обиколи стопанството си. Мина край пчелина. Кошеритѣ бѣха разбу-

тани. Едри стѣпки личаха по росната трева.

— Гледай ти, гледай! — рече чичо Дичо. — Баба Меца ми е идвала на гости. Медъ ѝ се е прияло. Чакай, ще те науча азъ, бабо Мецано!

Мина край курника. Видѣ оскубана перушина.

— Това пъкъ кума Лиса е направила. И тебе ще науча, Лисано!

Пообиколи още малко изъ двора и влѣзе въ воденицата. Колелото не се въртѣше. Рѣката отдавна бѣ пресъхнала.

— И днесъ пакъ нѣма да вали, — заговори си самъ чичо Дичо. — Рѣката скоро нѣма да потече. Пъкъ хората чакатъ жито да мелятъ. . . Тю-ю, че не ми идва на умъ! Меца е тъкмо за тази работа, че е голѣма и силна. Ето какъ ще ми се отплати!

После видѣ млѣкото стои неизбито.

— Ето пъкъ работа за тебе, Лисо. Стрина ти Дичо-вица е малко болна. Ти ще свършишъ тая работа.

Чичо Дичо отиде въ гората и отсѣче едно яко дърво. Върна се въ воденицата и го привърза здраво напрѣко надъ воденичното колело. После прикова на дървото единъ прѣтъ, а високо на прѣта окачи медена пита, прѣсна, токущо извадена отъ кошера.

Отиде следъ това, та постави лисичия капанъ до курника. Върза капана съ вжже, прехвърли вжжето презъ